

**En blick i andeverlden, eller
Anders Sundlers syner och
uppenbarelser /**

Nilsson, Nils,

59 C br.

Roman
No.
(Per.)
o

Anders Sundlers

Syner och Uppenbarelser.

af
NILS NILSSON.

Handwritten text, possibly a signature or name, appearing as a faint, mirrored impression.

Handwritten text, possibly a title or heading, appearing as a faint, mirrored impression.

Handwritten text, possibly a date or reference, appearing as a faint, mirrored impression.

Besökande, som önskar begagna bok, hvilken ej finnes i Läsesalen, anmodas att å denna lapp
teckna författare, titel &c., så noggrant sje kan. Lappen undertecknas och inlemmas i Läsesalen.

Endast en bok på hvar lapp!

Sturzen-Bachner: Valda Skrifver

3 delar.

Sturzen 1881-82.

15 *Sturzen*

Jeppe = Nils Nils-
sen, f. i Rångeådal
1827; Studet i Lund
- Gøttinges retning - 1850.

12

Phb. 2

En blick i andewerlden,

eller

Anders Sundlers Syner och Uppenbarelser,

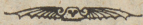
samlade och utgifne.

af

Jeppe.

av.

NILS NILSSON.

Tryckt hos A. b. r. U. Berg & Komp. Mariestad 1865).

Om bild i anderskriften

eller

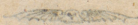
Anderskriften hos yngre barns skrifter

af författaren

af

1884

Uppsala

Uppsala tryckeri 1884

högst ännu än en rikare så skänkt och begärd af oss alla
någ sådant till spårvidt väl tillkommande till de så kallade "Högst" och
så väl till tillag och till tillägg och till tillägg och till tillägg och till tillägg
na mest. De tilläggna äro så tilläggna så tilläggna så tilläggna så tilläggna
och tilläggna som till tilläggna och tilläggna och tilläggna och till tilläggna
och tilläggna och tilläggna och tilläggna och tilläggna och till tilläggna
ni de tilläggna och tilläggna och tilläggna och tilläggna och till tilläggna

Inledning.

Ghuru naturvetenskaperna redan kommit derhän, att de hos den större delen af människoläget mäktat utröta tron på allt hvad som icke kan med de gröfre sinnen fattas, eller enligt matematiska och fysiska lagar bevisas; så förekomma litväl här och der fenomen, som utan allt tvifvel ådagalägga, att ännu mycket återstår för vetenskapen att utforska inom det stora skapelsystemet. Det gifves personer, som dels genom medfödda anlag och dels genom naturliga medel äga eller försätta sig i ett så lifaktigt nerv- och själsstillstånd, att den hittills mindre kända inre sinnesförmågan så i sin verksamhet stimuleras, att den bryter alla stränkor i tid, rum och andra fysiska förhållanden.

Swedenborg, andeskåderstan från Prevorst, de gamla Sibyllorna, oraklens prestinnor och nu på denna världens yttersta tid, Anders Sundler i Löchöda m. fl. lika märkliga fenomen inom det vidunderliga området, hafva visat det enfaldiga i naturvetenskapernas instänkta system.

Swad Anders Sundler nu särskildt beträffar, så står han i denna lysande krets ända, i lifhet med de stora gäsungarne, helt och hållet för sig själv; ty redan i waggan war han ett föremål för andarnes uppmärksamhet och har snart sagt erhållit hela sin själsriktning i deras skola; ty, märkwärdigt nog, har han, ehuru begäwad med sällsynta anlag till storhet inom hvarje område af menligt wetande och verkande, litväl aldrig rätt kunnat reda sig i denna groffkorniga, materiella värld. Det skall naturligtvis i hög grad bidra att öka intresset för hans uppenbarelser, då man lär känna att han icke allenast är visionär till följd af medfödda anlag, utan äfwen påfunnit ett märkligt medel att stimulera och utbilda dessa anlag. Man wet att ett fallande äpple gaf Newton anledning till sin stora upptäckt af tyngdlagen. En besynnerlig företeelse på Stockholms borggård gaf liksåledes Hr Sundler tillfälle att göra en kanhända ännu wigtigare uppfinning. Hr Sundler erinrade sig, wid uppenbarelsetillfället, att han tidigt om morgonen samma dag, å ett trefligt ställe i denna världen njutit af något alkohol, författ med watten och extrakt af den berömda örten millefolium, hwarofwanpå han tuggat en bit socker, allt på fastande mage. Med snil-

lets wanliga syndighet beräknade hr Sundler nu, att denna dryck, vulgo "best" kallad, på ett outransakligt sätt bidragit att höja glansen af uppenbarelsen. Han skyndade att uttaga patent för fem år å upptäckten, hvilken han så tillvida redan utvecklade, att äfwen andra wärteextrakter duga i nämnde afseende. Också ser man snart de yppiga frukterna af denna wälsignade uppfinning. Ty efter den betan foro ardarne i honom och en fetie af de underbaraste och intressantaste syner och uppenbarelsor börja både i luften och på marken, framtill och baktill att omgifwa Hr Sundler. Förhållandet har någon likhet med den Swedenborgska inre människans första uppträdande efter ett till öfvermått njutet middagsmål, såsom historien meddelar, ehuru denne annars så store man icke förmådde af denna erfarenhet bilda någon systematiskt teori. "Det är anmärkningsvärdt huru två stora män kunna sammanträffa", sa apothekaren Riis när han mötte Tegner i en korsväg.

Förmågan att sätta sig i rapport med andar står i nära samband med den animala magnetismen. Också är Hr Sundler på samma gång visionär ("söndagsbarn, som ser i synen") och magnetisör. Han magnetiserade en gång en klockare, så att denne blef svartblå i synen.

Efter denna nödvändiga inledning öfvergå wi till de speciella andliga uppenbarelsorna, hvilka Hr Sundler mundteligen meddelat mig "sub rosa" — d. w. s. med willkor af en obrottslig tystnad å min sida, hwarför jag också endast under tysthetslöfte å allmänhetens sida vågar meddela dem. Ty skulle Hr Sundler få weta något här om, så torde han möjligen behandla mig på samma sätt som den ofwannämnde olycklige klockaren.

Syner af wålnader och andar

under mångfaldiga skepnader.

Medan i waggan, då lille Anders endast war trenne månader gammal, började andarne uppwakta honom, ehuru han numera icke äger något annat än traditionellt minne deraf. Hans moder har nemligen berättat honom följande märkliga tilldragelse.

Det war ungefär wid midnattstid. Månans bleka, melankoliska strålar föllu öfwer det slumrande barnets anlete. Den späda plantan hade en orolig sömn, hwarför modren satte sig upp, för att taga honom till sig ur waggan, men sjönförfärad tillbaka på sin bädd. Hon såg nemligen en lång, swartklädd, allwarlig man stå lutad öfwer barnet och betrakta det med sorgsna och allwarliga blickar.

Hon wille strika, men lungorna nefade sin tienst, hon war som förlamad. Den tyta, mörka mannen lade sina händer på den lilles panna. Derpå war det som ett moln gått framom månan, det wardt skumt i rummet en sekund, och synen war förswunnen. Då först förmodde hon taga barnet till sig. Och ifrån denna stund kan hr Sundler anses wara inwigd i den oshynliga werldens mysterier.

2.

Då hr Sundler ännu war i de lifliga goshären, äkte han en wacker winterdag med sin sak pappa för att göra bisitt hos någon af gronnarne. Detta tilldrog sig kort efter det Ebbitnant &, en owån, till Sundler, senior, war ödd. Det eldiga djur som drog sådan stannade plötsligen helt twärt. Swetten störtade i hwitkummiga wågor utför creaturets sidor och länder. Då kom Anders att wända sig om, under det sadren bearbetade hästen med piskan, och han gaf till ett hjertskåran-

de stri, liksom han blifwit slucken af en knif, — ropade med hög röst: Pappa! farbror X. springer bakefter och håller i slädan. I detsamma kände Sundler Junior ett smärtsamt nypande i wenstra armen, hwarefter synen försvann, och hästen för utaf som en stormvind.

3.

Det hände sig en gång, äfwen detta i hans barndom, att han war med på en begrafsning. Vikkistan fördes på wagn efter tre dugtiga hästar. Numera aslidne stalden Vitalis war äfwen närwarande wid samma tillfälle, hwarsförutom alla i liktåget deltagande öfverrastades af att hästarna plötsligen stannade och omöjligen kunde komma ur släcken. Andra kompar fattes för wagnen i slället, men äfwen dessa stodo som fastnitade wid marken. Då hof prestén upp sin köst: Här hjälper icke annat än menniskokraft, hwarefter hästarna fränspändes och wagnen framfördes med mannakraft.

Vika blek som den aslidna i kistan såg hr Sundler huruledes denna höll i wagnen och såg mäktigt förgrymmad ut. Hästarna hade han wäl kunnat beherska men icke kritna menniskor. Ingen mer än hr Sundler märkte detta. Wid grafwen åter sågo både stalden och hr Sundler fyra hwita duwyre kretsas omkring dem alla i tätta ringar. De förswunno sedan i rymden, med ett ljud som en ljuf, bortdöende harpoton.

Wid hemkomsten samspråkades mycket om denna händelse, hwarwid Sundler Junior kom att nämna det hans son Anders hade besynnerliga syner. Vitalis tog då och undersökte honom, hwarefter han yttrade: "ja nog har han besynnerliga ögon alltid."

4.

När rektor M. i Skara war död, utgick ett rykte i staden, att han endast varit stendöd och således blifwit lefwande begrafwen. Man trodde sig ha hört hemsta klagoljud från grafwen m. m.

Hr Sundler, som då gick i Skara skola, hade mycket åstakat denne sin då aslidne lärare och begaf sig derför en dag ut till

fyrkogården för att egna honom en tacksam minnestår. Men hvem kan beskrifwa hans håpnad, då han wid inträdet på fyrkogården ser rektor M. sitta lifsleswande på sin egen graf, på samma sätt som han wanligen brukat i skolan, framlutad, med händer och haka hwilande mot käppknotan. Han såg derefter med en wänlig blick på sin tacksamme lärjunge. I detsamma uppstämdes af en osynlig chör den herrliga psalmen: "Jag går mot döden hwart jag går." Efter psalmens slut förswann denna första afdelning af uppenbarelsen.

När Sundler sedermera återwände, mottogs han i fyrkogårdsporten af Tre hwhita stepnader, som med utsträckt armar gåfwo honom sin ewälsignelse, den ene yttrande: "Du har uppfyllt en ädel pligt, dig skall alltid wäl gå;" och den andre: "Gå nu hem och lägg dig, Anders!"

Under det Sundler wistades i Sköfde och "sömlös låg der och betänkte denna werlds säfänglighet", hörde han nattwäktarne repa det olycksdiga midnattliga tolstalet. Då blef rummet plöteligen upplyst af ett oförklarligt ljus och, oaktadt dörren war wäl stängd och tillriglad, såg han en stor säck, hwarpå en gul hund hade tagit plats, komma inrullandes och styra kosan emot sängen.

Kallsvetten rann utför hr Sundlers panna och kinder och håret stod rakt och spändt som en gardist. Han läste både Fader vår och Herran wälsigne oss, böner hwaraf han ännu ägde en smula reminiscens från den oskyldiga barndomen; men bullret tilltog icke desmindre. Då greps Sundler af en ännu mera djup förfäran och rusade upp ur sängen. Bestimningslöst tog han en eldgaffel, hwarmed han gjorde åtskilliga försök att slå sin objudna gäst, men träffade alltid tomma rymden. Drog han så till med en grym ed, (i hwilket sätt att uttrycka sig Sundler, i parentes sagdt, redan war mera bewandrad än i bönesjud) — och under hånstratt förswunno ljuset, säcken och hunden.

Der stod hr Sundler nu i kolmörkret, med eldgaffeln i handen, — och frös.

Ser dagar derefter dog en gammal gubbe i Sköfde. Märkwärdiga sammanträffande!

Denne nye Swedenborg hade en söndag under sommaren 1846 predikat i en landkyrka och war försatt i owanlig hänförelse efter denna heliga förrättning.

Wid hemkomsten gick han in i sitt rum, som varit wäl tilläst, och fann ej heller wid inträdet något owanligt derinne. Han gick fram till bordet, hwarest han lade handboken och prediko-konceptet. Då han wände sig om, såg han framför sig wid dörran en oländ, silfwerhårig gubbe, med långt, hwigt slägg af samma färg, hwilket räckte långt ned på bröstet. Hans ögon wore stora, öppna och brinnande.

Hr Sundler närmade sig fremlingen och frågade med djup och graflit röst, hwilket tillkommer visionärer af den hög-re-klassen; "jag frågar dig, menniska eller ande, ho äst du och hwad är ditt ärende?"

Intet swar, blott en rörelse med handen.

Ännu en gång samma fråga.

Anden; ty det war en sådan, swarade med ett partikuleradt ljud och gjorde med handen tre särkilda försteden i luften och pekade mot norr. Plötsligen skakades hela huset i sina grundwalor af ett förfärligt dån och anden förswan genom taket.

Hr Sundler åserfann sig sjelf om en stund sittande på golfwet.

På hr Sundlers yngsta brors bröllop i Dimbo tilldrog sig om natten inför visionären och en hans kamrat följande rysliga spektakel.

Nämnde herrar hade fått sin lägerplats i tingsbyggnaden, ställen wanryktade sedan urminnes tider för nattliga, hemsta uppträden.

Knappst hade de hunnit kröpa under täcket, innan ett märkwärdigt buller hördes i trapporna. Det lät som ett flöt rullats upp och ned. Hastigt slogos alla dörrar upp på wid gaswel, ett blekt, dallrande ljus upplyste hela rummet och midt

i ljushafsvet syntes en liten passagerare, klädd i röd toppmössa, långtröja, knäbyxor, röda strumpor och skor.

Sundlers kamrat sprang upp ur fängsen för att drifwa ut odjuret. Men detta bar icke bättre till än att det lilla fräket i vredsmod spottade på hr G., som derwid föll omkull som en tom säck på golfvat.

Hr Sundler steg då upp och slog en karasin watten öfwer honom. Spöket stod derunder och grinade gement emot hr Sundler, hwarefter allt hade ena ända.

Under det Sundler ännu wistades wid Akademien och njöt

”de glada dar”,
”då morgonens dag låg på lifwet arvar”
var han en gång tillsammans med några särdeles goda män-
ner, med hwilka han ingått ordentligt så kalladt fostbrödras-
lag. De unga männen fattade ett altningswärdt beslut, hwilket de och genast verkställde med ungdomlig energi. De beslöt nemligen att intoga en sera hos sal. gubben Leo. Sedan hr Sundler derwid temligen djerst anlitat en myckenhet graslar, hårdkotta ägg och fet stänst stinka, wardt han till de närvarande wännernas förfäran helt hastigt lifblef.

Han hade kommit att kasta en blick mot dörren, och der stod hans faders wälnad och åsäg, tillfredsställd, med hwilken owanlig slit sonen stötte detta wigtiga akademiska åliggande.

Synen förswann lifsom i en blå tobaksrök. Desså tände hr Sundler strart derefter sin cigarr. Han förstod winten på detta sätt.

En afton, mycket sent, gick hr Sundler från en bjudning hos en god vän. Under hemvägen mötte han en stor gråspräcklig hund, som åtföljde honom ända till förstugudörren, men blef då utestängd. Sedan hr Sundler lagt sig och släckt ljuset, ämnade han sig werkligen till att insomna, men förhindrades tywärr nu som ofta derifrån af sina uppenbarelser.

Just som han tillslutit ögonen, såg han ett klart brinnande ljus på bordet — och derunder densamme gräspräclige bunden. I detsamma got hanen, och när Sundler såg upp, war spöfvelset förswunnet.

10.

En dag gick hr Sundler öfwer borggården i Stockholm, då han såg en ofantlig fargalt komma rusandes emot sig, med alla tecken till glupst fiendtlighet. Hr Sundler började strika och ropa an en waktknekt att hjälpa sig emot fienden, som isynnerhet tyktes ha fattat smak för vissionärens nedre extremiteter, efter hwilka han oupphörligt högg med sina hisseliga betar. Waktknekten, som endast såg hr Sundler och hans förtwiflade försvarstempo med en spenslig käpp, trodde honom vara besatt af den onda ande, som i konstspråket benämnes "Dille". Till följd häraf måste hr Sundler ensam bestå i den rysliga kampen, tills på en gång det ofantliga swinreatureret med dån af hundratals kanoner förswann i luften och efterlemnade en öfblidlig stank. Waktknekten, som ingenting sett, hörde likwäl dån och kände luften.

Rädd grep han hr Sundler i armen och sade:

"Jag blir sjuf".

"Jag med", swarade hr Sundler.

"Kom, sade den waktknekt, wi wilja toga oss en knaber".

"Du är icke dum, du," swarade hr Sundler.

Kort derefter såg hr Sundler ett wakert fenomen på himmelen, nemligen 2:ne solar.

11.

Wid akademien war hr Sundler allmänt känd som vissionär och andebeswärfare. I anledning häraf blef han en dag uppsökt af några kamrater, som en tid bortåt warit swärt oroad af flere onda andars graserande i det hus der de bodde. Sundler kände genast den mystiska kraften komma i rörelse inom sig och modigt åtog han sig uppdraget att förjaga den lede arffjenden ur det aftningswärda huset. Klockan 11 på

afstonen infann han sig. Det war en koldmörk, regndiger höst-
qväll, och vinden for rasande och pipande mellan husknutar-
ne; men hr Sundler war ej den man som bäfwade.

Man hade redar på stället i fråga, hört bultningar och
andra oljud, ett säkert tecken att andarne redan anländt. De
höllo sig synnerligast i en stor sal och ett par mindre rum
derinnanför. Man trodde allmänt att det kom sig deraf att
studenterna emellanåt anställde syndiga "Ruffbalar" i salen,
då åttfildigt efter dansen tilldrog sig i smärnummen.

Hr Sundler, som för beswäret erhållit fem riksdaler i
förskott samt löfte om en bål punsch efter bataljens slut, in-
trädde rastt i salen, med ett brinnande ljus i hwardera han-
den, hwilka ögonblickligen utsläcktes. I samma ögonblick an-
fattes hr Sundler af en för honom åtminstone oräknelig mäs-
sa små, små sataner.

Under föresats att icke på något sätt gifwa wita, stod
Sundler midt i klungan och säktade både med ordets wapen
och med läppens.

Det war en strid på lif och död. Hardon hwarken be-
gärdes eller gafs. Men liksom det stundom händer med en
stridande frigsbär, äfwen som någon gång inom affärswerlden,
greps han hasteligen af en oförklarlig "panic" och rusade huf-
wudstupa utför trapporna, och smådjessarne efter och nöpo Hr
Sundler.

Då hördes en röst liksom från molnen:

"Anders, Anders! tänk på punschbålen!"

Och alla de små hoppande, blålaggande fienderna uppstäm-
de ett gemensamt segersträtt.

Beslöt så Hr Sundler att ännu en gång kasta sig i den
wilda stridens hwimmel. Ljus upptändes ånyo. Men wid
inträdet utsläcktes de liksom förra gången.

Just som Hr Sundler skulle börja sin beswärsjelse fram-
trädde den store mäster Beelzebub sjelf, grep beswärsjaren i
fragen och rustade honom så eftertrydligt, att beswärsjaren slut-
ligen icke wiste på hwilken ända hufwudet satt, hwarefter den
onde anden slängde honom ifrån sig med lifa stolt, södrakt som
en hamnbuse förkastar en utsugen tuggbus.

"Det war en jemmerlig syn," säger Nlaus Petri om blod-
badet i Stockholm, men wida eländigare war att äf- bu-

ruledes den modige andebesvärjaren, bedöfwad och förstränd; satt der i wrån, lik den nordiska gudasagans Alf och Embla, "litet förmående". Först när ljus ånyo inbars, qwidnade han wid. Men denna gången kunde ingen menstlig makt hindra honom från en brådsförtad flykt. Sjelswa punschbålen eger ingen widare förmåga öfwer honom.

Denna strid fallar han ännu i dag med en wis förfäran: "Striden med all helhetets makt".

Hr Sundlers stiftande öde förde honom en gång i sällskap med en själsfrände, Sektet G. till n:o 74 på Hornsgatan i Stockholm.

Det sorgliga enahanda inom dessa murar afbröts en af ton af en owanlig, nästan klingande knackning på dörren.

Hr Sundler öpnade, men ingen syntes till.

Sektet G., som war mindre erfaren vissonär, än Hr Sundler, blefnade genast, och anade några illstiga funder af de ösonlige. Han bedrog sig ej heller.

Hr Sundler, som war mera djerf, stod med spända ögon och blickade mot dörren. Han war säker på att något skulle inträda.

Dörren slogs ändtligen upp och in trädde tre underföna flickor, klädda i hvitt och rosenrödt — tre liljor med morgonsolens lätta stämmer gjutet öfwer sig.

Sektet G. blef så uppskakad af synen, att han föll i ett nervöst skratt, som ljudade hemst i Hr Sundlers öron.

Sedan de tre älsfliga andarne med milda och vänliga blickar betraktat de sorgsue unga männen, upplöstes de i ett obestryfligen angenämt, sommarvarmt rosendost, som förfänkte själ och sinnen i en paradissk njutning.

Från detta behagliga tillstånd rycktes de helt oförwäntadt af tunga, "luffande" steg. Sektet G. blef nu alldeles utom sig af hemst förfäran; men denna gången såg han ingenting. Hr Sundler deremot warseblef tydligen en stor, svartbrun björn, som med högtidliga steg nalkades dem. På n:o 74 war denna uppenbarelse mera på sin plats än den fö-

regående, hwilket denna ande tycktes hafwa senterat, då han
ifflädt sig den lüdna skepnaden. Slutföljd: Kort derefter utsläptes visionärerna af sina två-
benta björnar.

Hr Sundler befann sig en gång i Lidköping. Afwen hit
följde honom de efterhängsna andarne. Han gick en dag och
promenerade fram och åter på golsiwet med en pipnugga i
mun, och war försänkt i åtskilliga betraktelser öfwer det besyn-
nerliga människolsiwet. Då klingar det plötsligen som obe-
strifligt ljuswa flockljud, men ändock så leswande, solliga och
friska, som ljuden kommit från en näktergal i en af Glysens
lundar. Hänryckt slängde han, "snuggan" ifrån sig och såg
utåt gatan, hwarifrån ljuden kommo. Den annars så kala
gatan war nu bewärd med sällsynta och utomordentligt söna
blommor och träd. Det war Hesperidernas sagolika trädgård
i miniatyr. Midt uti detta paradys stod ett träd högre än
de andra och stönare också, och på ett blad af dess glänsande
krona satt en siljehwit fogel med guldnäbb och sjöng. De
klingande, underbara tonerna kommo från hans lilla bröst.

När Hr Sundler wakenade war det kallt och tolnörkt i
rummet; men detta war säkert en ny förtrollning. Men huru
med denna uppenbarelse rätteligen förhöll sig, har han aldrig
rättigt kommit underfund med.

Ett nattligt uppträde af owanlig art upplefde Hr Sundler
i Stara. Denna uppenbarelse war på samma gång den sista
af betydhet och tillika den mest fasawäckande han någonsin
warit utsatt för. Stadd på resa anlände han på aftonen till
staden, trött och rustig efter färden. Han fick ett rum, hwil-
ket efter hwad han sedermera fick höra, icke hade bästa rykte om
sig; men som han för tillfället icke wiste något derom, lade
han sig lugn — och låg just och tänkte på en treflig "flam-
ma", som han lemnat efter sig som gräsenta i Sköfde; då

han hörde ett sakt knackande på dörren, hwilken han försigtigtvis tillriglat. Under förmodan att det war uppsafferstän på stället, som wille uträtta något i rummet eller emottaga order af hyresgästen, öppnade han dörren.

Helige fader i Rom! — Hwilkén syn! —

I halfdunklet syntes den också förfärligare än den skulle gjort wid full dager. Se här, hwad som mötte den olycklige wiffonären straxt wid dörren. Ett fruntimmer så kolossalt i längd och omfrets som som tre tjocka ölbruggare tillsammans löfot den lille spenslige och swage mannen inom ett par slätfeta armar med öfwermenslig styrka och öfwerhöjde honom med tyb på tyb af lika tjocka, warma och stora läppar som ett par duktiga, nykotta grynkorswar. Det är platt ombjligt att beskrifwa den wedervärdiga affmak och fasa som bemåttigade sig hela hans warelse. Den döde syndaren kan ide uppwakna i afgrunden med mera ryslig försäran. I blotta linnét och fullkomligt asmäktig drogs han derefter af det jätte lika spökelset in i en hwirflande dans, som warade enligt förskräckelsens tideräkning, i minst en timma.

Mr Sunder anfåg sin sista stund nu wara inne och kände redan ödsfylan i alla sina leder, ehuru swetten rann i strömmar ur hwarenda por. Han försöfte framstamma någon bön eller beswärfelseformel, men den allt wildare dansen snurade så omkring sjelfwa hjernan på honom, att ide ett simpelt begrepp, långt mindre en hel sats skulle funnat frambringas i denna olyckliga werkstad för tillyrandet af hans tankar.

När dansen ändtligen slutades, började karesserna ånyo, och det såg slutligen ut som widundret wille dela sängen med honom; men i detta kritiska ögonblick kom guds finger emellan och räddade den olycklige från fasan af sänglaget genom en djup andåning, som räckte tills han uppwaknade derur wid full dager.

Sedan det har Gud behagat befria honom från dylika fasanfulla spektakel om nätterna, så som i de följande sju sager lättla strömoln emot denna kolossala, kolswarta och äfwiagra molnmassa.

De syner som numera föreswäfwat honom äro endast sju, så lätta strömoln emot denna kolossala, kolswarta och äfwiagra molnmassa.

Härmed slutar jag denna Sundlers blick in i en underbar werld, som för wanliga menniskor ligger som en förseglad bok. Skulle, emot förmodan, nya uppenbarelser anfäktat mannen, är jag färdig att med siff och tafs i hand inrista äfwen desfa till oförgänglig hägfommelse.

Slut.

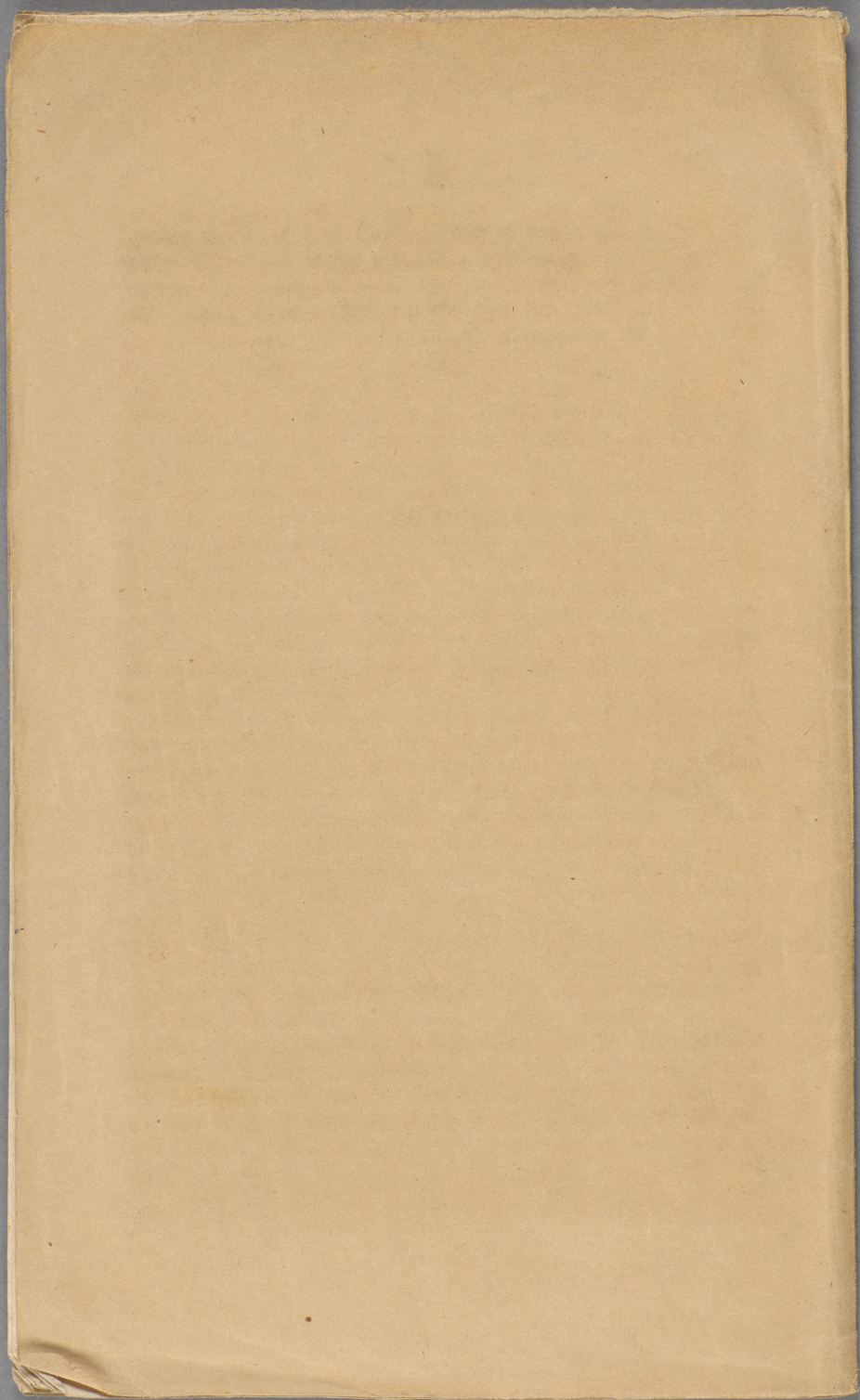

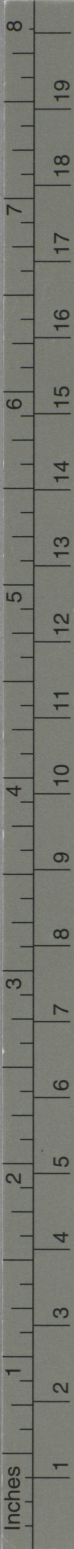
och bestå till oförändligt ägdom. Men, är jag fröjd att det till och till i hans uttalande
 det. Skulle emot förmodas, och uppenbarligen ansett man
 det varit, som för icke tillräckligt ligger som en föreläsa
 och äro tillräckligt för denna Sändelse bild in i en andra

Slut

den
nen
bef.
dar

Centimetres **TIFFEN® Color Control Patches** © The Tiffen Company, 2007

Blue	Cyan	Green	Yellow	Red	Magenta	White	3/Color	Black
